

ŠČIPAVEC

GLASILO UČENCEV OSNOVNE ŠOLE IVANA ROBA
ŠEMPETER PRI GORICI
ŠOLSKO LETO 2019/2020

ISSN 2712-4592

ŠČIPAVEC

GLASILO UČENCEV OSNOVNE ŠOLE IVANA ROBA
ŠEMPETER PRI GORICI
ŠOLSKO LETO 2019/2020

KAZALO

DOBRODOŠLICA ŠČIPAVCU , mag. Primož Hvala Kamenšček	7
O NATEČAJIH , Tatjana Harej, prof.	8
ZVITA LISICA, VEDNO LAČNI VOLK, NAIVNI ZAJČEK 1. – 5. razred	10
MRAVLJI IN MUREN, Taras Čoha, 2. a, mentorica: Alenka Vodopivec	11
O ZAJČKU, KI NI VEDEL, KATERI DAN JE DANES, Jakob Prislán, 2. b, mentorica: Matejka Harej	11
UGANKA, Ivana Lisjak, 3. b, mentorica: Vesna Ferizović	12
LISICA IN KOZICA, Lina Bučan, 1. b, mentorici Mirjam Volk, Sara Ambrožič	13
LUMPI ZAJEC, Ivon Dornik, 2. Vrt, mentorica: Polonca Keše	15
NAIVNI ZAJČEK, Mihaela Olivo, 3. a, mentorica: Nina Lisjak	15
NAIVNI ZAJČEK, Marta Modic, 3. Vog, mentorici: Aleksandra Lisjak, Anja Oblak	16
LAČNA MIŠKA, Zoja Tomažič, 3. Vrt, mentorica: Tatjana Marvin	16
ZVITA LISICA, VEDNO LAČNI VOLK, NAIVNI ZAJČEK IN NENAVADEN GOST, Naja Žgavc, mentorica: Janja Prinčič	18
KOZA, LISICA IN ZAJEC, Tomas Marcovich, 4. Vog, mentorici: Aleksandra Lisjak, Anja Oblak	21
MUC PISATELJ, Aljaž Božič, 4. b, mentorica: Anica Erjavec	23
UGANKA, Thiago Nonis, 4. a, mentorica: Lucija Gregorič	23
NAIVNI ZAJČEK, Hana Zavadlav, 5. Vrt, mentorica: Suzana Koncut	24

PRIPOVEDOVALI SO MI... 6. – 9. razred	26
KAKO JE REKA HUBELJ DOBILA IME, Tajda Ušaj, 6. a, mentorica: Tatjana Harej, prof.	28
KOŠNJA POD TRSTELJEM, Svit Konrad, 6. b, mentorica: Tadeja Karl, prof.	31
STARI TOLMUN, Urban Dubravica, 6. c, mentorica: Nina Bednařik, mag.	32
NASTANEK IMENA VASI LEVEC, Marina Dubravica, 7. b, mentorica: Tadeja Karl, prof.	34
JUHA IZ KAMNA, Neli Lutman, 7. a, mentorica: Tatjana Harej, prof.	36
TAKU JE BLO ENKRT U BRDH, Lana Horvat, 9. a, mentorica: Tatjana Harej, prof.	38
KAKU JE BUY USTVARU VRTEJBENKU, Miha Zavadlav, 9. b, mentorica: Tatjana Harej, prof.	41
NONO MI PRIPOVEDUJE Lian Ušaj, 9. c, mentorica: Tadeja Karl, prof.	44
PRVA VOŽNJA Z AVTOM, David Batistič, 8. a, mentorica: Tatjana Harej, prof.	46
KAKO JE NASTALO BLEJSKO JEZERO, Lev Štekar, 8. c, mentorica: Tatjana Harej, prof.	47
PRISPEVKI V TUJIH JEZIKIH, Angleščina	48
A FOX, Eva Juretič, Mihaela Olivo, 3. a, mentorica: Vanja Velišček	49
A RABBIT, Gal Cizera Turk, Filip Koglot, 3. a, mentorica: Vanja Velišček	50
MY MONSTER ANIMAL, Elham Limani, 5. b, mentorica: Urška Lukan	51
PIGGY AND FRIENDS, Kristin Petrovčič, 5. b, mentorica: Urška Lukan	52
MEET THE RABBIT, THE FOX, THE WOLF AND OUR OTHER ANIMAL FRIENDS, Issa Matjašič, 6. A, Izza Jarc, 6. a, Matija Ferček, 6. a, Julija Krapež, 6. b, Sofia Simčič, 6. c, Neža Devetak, 6. c, Jakob Lapajne Melink, 6. c, Urban Dubravica, 6. c, Alma Šaranovič, 6. č, mentorica Urška Lukan	54
MY PETS, Eva Špolad Kakčič, Class 6. č, mentorica: Tanja Erzetič	56
HOW ROBERT THE RABBIT GOT LONG EARS, Valentina Mišigoj, Class 7. b, mentorica: Tanja Erzetič	56
HOW RICHARD THE RABBIT GOT A SHORT TAIL, Mija Istenič, Class 7. c, mentorica: Tanja Erzetič	57
WHY RABBITS HAVE FLUFFY TAILS, Noemi Anaia Mužina, Class 7. č, mentorica: Tanja Erzetič	58

WHY FOXES HAVE BIG FURRY TAILS, Miha Vidic, Class 7. č, mentorica: Tanja Erzetič	58
LITTLE VIXEN'S STORY, Marina Dubravica, Class 7. b, mentorica: Tanja Erzetič	60
AN ANIMAL SONG, Luka Hlede, 7. b, mentorica: Tanja Erzetič	62
PROS AND CONS OF HAVING PETS, Sara Bavčar, Class 9. c, mentorica: Tanja Erzetič	63
A WALK DOWN MEMORY LANE, Lana Miklavčič, 8. c, mentorica: Nina Drstvenšek	64
THE COLOURFUL DRESS, Nike Korenjak, 9. a, mentorica: Nina Drstvenšek	65

PRISPEVKI V TUJIH JEZIKIH, Italijanščina 66

AMORE NELLA FATTORIA, Pia Molar, 4. Vrt, mentorica: Kristina Stopar Jenišek	67
IL LUPO DISTRUTTORE IRO, Julija Krapež, 6. b, mentorica: Kristina Stopar Jenišek	67
COME VEDO IL MONDO TRA 15 ANNI, Leon Pintar, 9. c, mentorica: Kristina Stopar Jenišek	68
IO E IL COMPUTER, Leon Pintar, 9. c, mentorica: Kristina Stopar Jenišek	68
IL MONDO CHE VORREI, Lana Miklavčič, 8. c, mentorica: Kristina Stopar Jenišek	70
I LIBRI – I NOSTRI AMICI?, Kian Korečič Cernatič, 8. c, mentorica: Kristina Stopar Jenišek	70
LA MIA CITTÀ – ŠEMPETER PRI GORICI, Lara Padovani, 8. a, mentorica: Kristina Stopar Jenišek	72
IL MIO VILLAGGIO – VRTOJBA, Kian Korečič Cernatič, 8. c, mentorica: Kristina Stopar Jenišek	73
MESSAGGIO NELLA BOTTIGLIA, Lara Padovani, 8. a in Mija Marcina, 8. b, mentorica: Kristina Stopar Jenišek	74

DOBRODOŠLICA ŠČIPAVCU

Spoštovani bralci,

ponosni smo, da naša šola nosi ime Ivana Roba, pesnika, pisatelja, prevajalca in satirika.

Gre za misleca kritičnega uma in razuma, s prefinjeno rahločutnostjo za prav in krivice do posameznika in naroda, ki jih je izražal na svojstven način skozi satiro. Osrednja ideja njegove biti je bila namenjena spoznavanju smisla in vrednosti življenja. Ivan Rob je pomnik pokončnosti in klenosti razumnika, ki je znal opozoriti in se upreti vsem družbenim in sistemskim krivicam, čeprav na račun življenja. Je velik domoljub in vzor ostre besede, odločnosti za pravično in večni zgled nam in družbi.

S Ščipavcem nadaljujemo ustvarjalno Robovo tradicijo izdaje podlistka, ki je prerastel v literarni zbornik, in v okviru katerega smo naredili premik od družbene satire k literarnemu poustvarjanju.

V prvem delu Ščipavca predstavljamo prispevke učencev, ki so se izkazali na šolskem literarnem natečaju s tematiko jezikovnega ljudskega blaga, pripovedi, poezije in proze. Zapise so učenci popestrili z likovnim ustvarjanjem na temo ljudskih pravljic Zverinice iz Rezije, ki jih je zapisal etnolog in etnograf Milko Matičetov, ki se je rodil pred 100 leti (10. 9. 2019 v Koprivi na Krasu) in umrl pred 5 leti (5. 12. 2014 v Ljubljani).

V drugem delu Ščipavca predstavljamo prispevke učencev (The thrill of languages), ki so jih zapisali v tujih jezikih: angleščini in italijanščini.

Primarna naloga osnovne šole je vzgajati in krepiti zavest posameznika in ljubezen do domovine, maternega jezika in bogatiti znanje s tujimi jeziki.

Želimo vam zanimivo branje.

mag. **Primož Hvala Kamensček**, ravnatelj

O NATEČAJIH

Na naši šoli smo razpisali interni literarni natečaj za učence od 1. do 9. razreda.

Učenci od 1. do 5. razreda so ustvarjali na temo **Zvita lisica, vedno lačni volk, naivni zajček ...** in pri tem jim je bila v pomoč zbirka rezijanskih pravljic Zverinice iz Rezije, ki jih je zbral etnolog Milko Matičetov. Izpod peresa otrok so nastale živalske pravljice, uganke, stripi, pesmi, križanke in slikopisi.

Učenci od 1. do 9. razreda pa so ustvarjali na temo **Pripovedovali so mi ...** Nekateri so po pripovedovanju babic in dedkov zapisali najzanimivejše dogodke, ki so jih doživeli v otroštvu oz. mladosti, drugi pa so ravno tako po pripovedovanju babic in dedkov zapisali navade, šege in običaje na Primorskem, in sicer v primorskem narečju. Učenci so s tem poskrbeli, da bi te zgodbe še naprej živele med nami in da ne bi tonile v pozabo.

Namen literarnega natečaja je bil, da bi učence spodbudili k literarnemu ustvarjanju ter k zavedanju o pomenu ljudskega blaga za okolje, v katerem živijo, za slovensko kulturo, književnost in narod.

Razpisali smo tudi interni likovni natečaj za učence od 1. do 5. razreda.

Učenci so se preizkusili tudi na likovnem področju. V navdih so jim bile pravljice **Zverinice iz Rezije**. Pri tem so uporabili različne likovne tehnike in izvirnost. Njihova otroška domišljija pa nas je popeljala v svet rezijanskih pravljic.

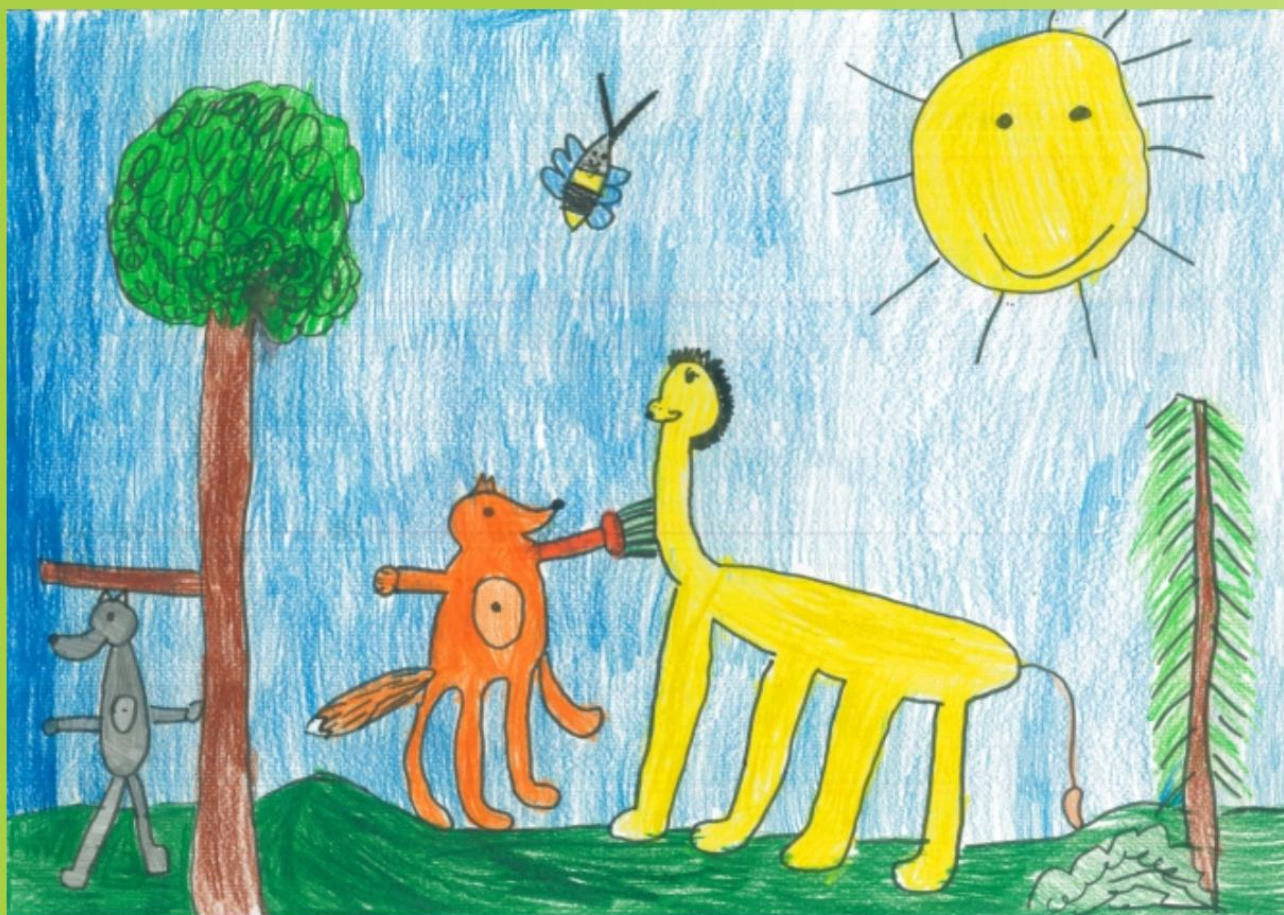
Tatjana Harej, prof.

Sarai Leban, 1A, mentorici Katarina Tischer Gregorič, Jasna Telarevič

ZVITA LISICA, VEDNO LAČNI VOLK, NAIVNI ZAJČEK ...

1. – 5. razred

Ana Juretič 1.A, mentorici Katarina Tischer Gregorič, Jasna Telarevič

MRAVLJI IN MUREN

Mravlji sta jeseni pridno zbirali sadeže in pospravljali drva. Muren je cele dneve igral kitaro in pel. Bližala se je nevihta. Mravlji sta spravljali seno. Ko je začelo deževati, je muren prosil mravlji, če mu dasta prenočišče. Mravlji sta vprašali murna, če jima bo pomagal sekati drva. Muren je zavrnil njuno prošnjo. Prišla je zima in začelo je snežiti. Muren je bil premražen in lačen. Potrkal je pri mravljah. Mravlji sta murna spustili v hišo, ker jima je obljubil, da jima bo pomagal. Rekel je, ko bosta onidve na delu, bo on njima sekal drva. Mravlji sta bili veseli. Naslednjo pomlad, ko sta mravlji odšli po seno, je muren že podrl eno drevo. Tako so postali prijatelji, muren pa je brenkal na svojo kitaro le ob zimskih večerih.

Taras Čoha, 2. a

Mentorica: **Alenka Vodopivec**

O ZAJČKU, KI NI VEDEL, KATERI DAN JE DANES

Nekoč je živel zajček, ki ni vedel, kateri dan je danes. Tako je zajček šel v gozd in srečal kralja medveda. Zajček mu je povedal, kako je žalosten. Žalosten je bil, ker ni vedel, kateri dan je danes. Medved je povedal zajčku, da se mora najprej naučiti dneve v tednu po vrsti. Ko se je zajček naučil dneve po vrsti, je vesel šel domov. Po poti domov je srečal medveda in ostale živali ter jim povedal, kateri dan je danes. Živali so začudeno strmele v zajčka, kako našteva dneve v tednu. Za zajčka je bil to najsrečnejši dan v življenju.

Jakob Prislan, 2. b

Mentorica: **Matejka Harej**

Sarai Leban, 1A, mentorici Katarina Tischer Gregorič, Jasna Telarevič

UGANKA

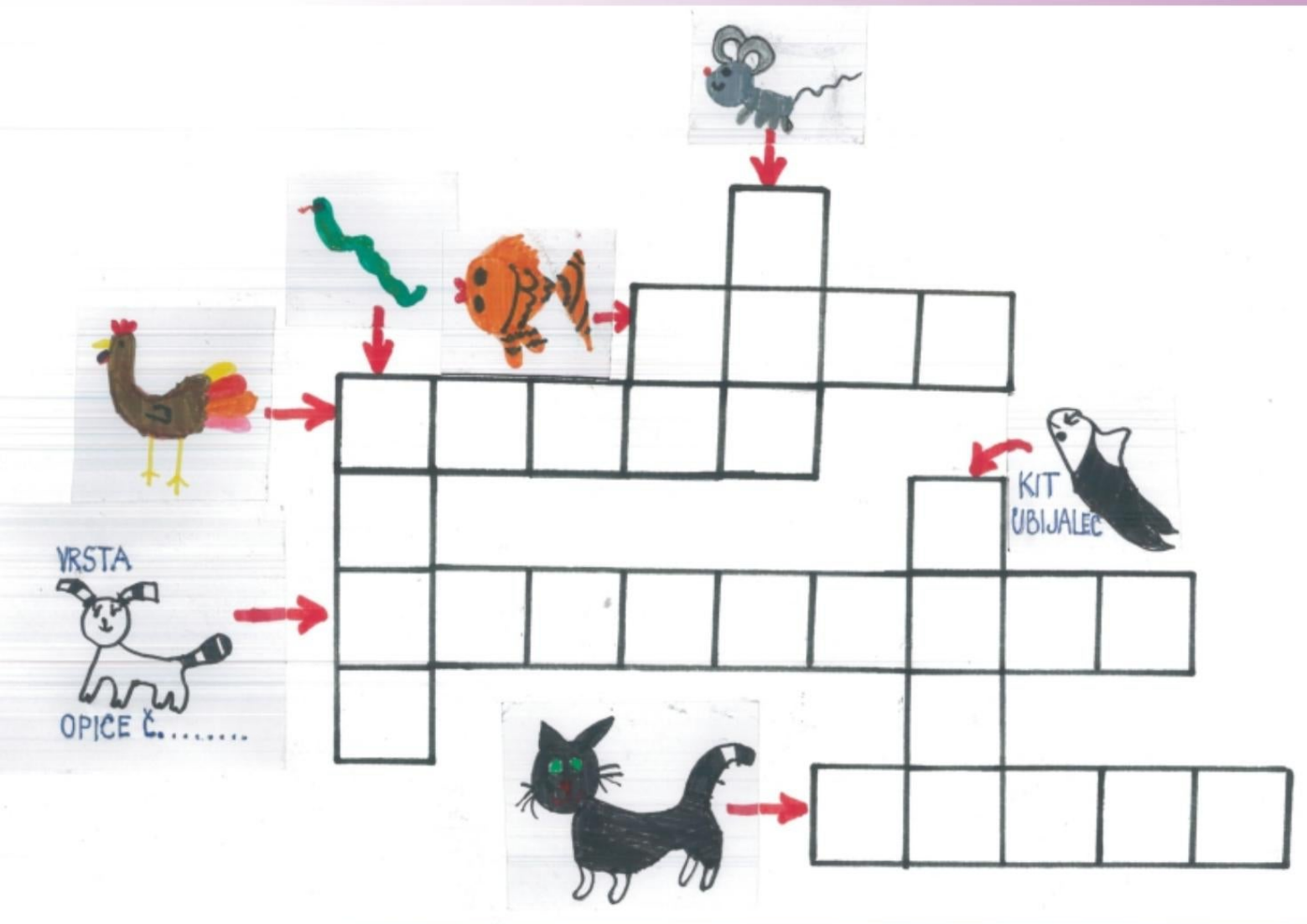
Puhasta je in prede,
kadar ji kaj ni všeč,
to z mijavkanjem pove,
se obrne in gre.

Ivana Lisjak, 3. b
Mentorica: *Vesna Ferizović*

LISICA IN KOZICA

Lina Bučan, 1.B, mentorici Mirjam Volk, Sara Ambrožič

Ema Berce 2.A, mentorica Alenka Vodopivec

LUMPI ZAJEC

Nekoč je živel poreden zajec, ki je nagajal. En dan je zajec nagajal lisici. Lisica je vstala in rekla: »Dovolj.« Zajec pa je stekel. Prišel je do ene hiše. V hiši je bila miška, ki je pospravljala. Zajec je gledal skozi okno. Miška je videla ušesa. Pomislila je, kaj je to. Miš je pogledala skozi okno. Slišala je glodanje. Pogledala je na vrt. Videla je zajca. Skrila se je. Zajec je pogledal miš. Miš in zajec sta se spoznala ter sta živila srečno do konca svojih dni.

Ivon Dornik, 2. Vrt

Mentorica: *Polonca Keše*

NAIVNI ZAJČEK

Nekoč je živel zajček, ki je vsem verjel. Živel je na polju. Imel je hišico, v kateri je živel sam. Zraven hišice je imel majhen vrtiček. Ker je bil zajček nadležen, so mu gozdne živali hotele nastaviti past. Nekega dne so mu rekle, da je njegova mama hudo bolna. Odhitel je domov, si napravil culo, zdravila in odšel. Živali so si oddahnile. Ko je prišel k mami, ga je mama veselo sprejela. Vprašala ga je, zakaj je prišel. Rekel je, da je prišel, ker so mu rekli, da je bolna. Mama je rekla, da ni bolna. Ko je zajček ugotovil, da so ga gozdne živali pretentale, je sklenil, da ne bo več verjel vsemu, kar mu drugi rečejo.

Mihaela Olivo, 3. a

Mentorica: *Nina Lisjak*

NAIVNI ZAJČEK

Nekoč je bil zajček in je nabiral gobe v gozdu. Prišla je lisica. Vprašala ga je, če gresta na dirko. Kdor zmaga, zamenja vrt z drugim. Lisica je imela neobdelan vrt, zajček pa je imel čudovit vrt z lepimi rožami. Šla sta tekmovat v gozd. Takoj sta začela. Lisica je bila najhitrejša in si je mislila, da bo zajčka premagala. Ko je pretekla določeno pot, se je pred ciljem ustavila, da bi malo počivala. Zaspala je. Zajček pa je prav počasi pritekel na cilj. Ko se je lisica zbudila, je bil zajček že na cilju. Ni mogla verjeti, da jo je premagal in da bo imela enak vrt kot prej.

Marta Modic, 3. Vog

Mentorici: **Aleksandra Lisjak, Anja Oblak**

LAČNA MIŠKA

Miška je dobila mir,
da je lahko pojedla svoj sir.
Šla je še v hiško
in pojedla še potičko.
Nato se je šla igrat
in potem še spat.

Zoja Tomažič, 3. Vrt

Mentorica: **Tatjana Marvin**

Lara Lukin 3.VRT, mentorica Tatjana Marvin

Žiga Grmek 2.B, mentorica Matejka Harej

ZVITA LISICA, VEDNO LAČNI VOLK, NAIVNI ZAJČEK IN NENAVADEN GOST

Nekega zimskega jutra se je v vas vselil nenavaden gost. To je bila vidra Jana. Vidra Jana ni bila sama, zraven je bil še njen oče Matej, mama Katarina, starejši brat Borut in mlajši bratec Leon. Vidra Jana je imela tudi veliko hobijev. Najljubši ji je bil hokej, takoj za njim pa plavanje. Trije prijatelji, volk, lisica in zajček, so se odločili, da bi jo radi spoznali. In res, spoznali so se. Jana jim je obljubila, da jih bo naučila katerega od hobijev. Tako se je tudi zgodilo. Zajček je hotel, da ga nauči plavati, lisica se je hotela naučiti igrati šah in volk . . . Volk je mislil, da vse to že zna in da se vidra Jana precej važi pred njegovimi prijatelji. Ker je bil naivni zajček tako naiven, je mislil, da je plavanje res tako enostavno, kot mu je pokazala vidra Jana. Ampak ko je zajček čofnil v vodo, se je začel utapljati in prav kmalu je postal ledena kocka. Vidra Jana ga je izvlekla iz vode in se držala za glavo. Čez nekaj časa je bila na vrsti lisica s šahom. Lisica je postavila namizno ploščo in si domišljala, kako bi lahko zafrknila vidro Jano. Prav kmalu se je igra začela. »Joj!« je zavpila vidra Jana, ker je začelo grmeti in bliskati nad njunima glavama. Vidra Jana se je hitro obrnila proti nebu, a tam med oblaki je bilo vse jasno in še ptički so peli. Medtem pa je lisica smuknila tri igralne figurice in jih pojedla. »Hej, hoj!« je vrisknila lisica in rekla, da ji je pojedla kar tri figurice. Tako se je nadaljevalo s temi lisičinimi potegavščinami. Kdo mislite, da je zmagovalec? Seveda, lisica je zmagala. Kaj mislite, da je delal ves ta čas volk? Ah, volk je bil zdaj osamljen. Izmisлил si je tolažilno pesem, ki je šla takole:

Volk je bil nekega dne junak,
a postal je mali siromak.

No, tole si je pel naš volk siromak. Saj tako si je on pravil. A prav kmalu si je izmislil načrt. Načrt pa je bil tak. Zraven Janine hiše bo Jano šel vprašat in HAM. Pojedel jo bo

kar celo. Tako bi tudi bilo, če pred vrata ne bi stopil Janin oče in Jani rekel, naj pospravi, ker so sem prišli le začasno, ker njihov dom prenavljajo. Lisica in zajček sta bila zelo žalostna, a volk je bil vesel.

Kako mislite, da bodo LISICA, ZAJEC in VIDRA še vedno v stiku, ko bodo narazen? Odgovor: Tako, da si bodo pošiljali pisma.

Naja Žgavc, 4. Vrt

Mentorica: **Janja Prinčič**

Žan Vukotič 5.VRT, Roparski zajec, mentorica Suzana Koncut

KOZA, LISICA IN ZAJEC

Nekega dne sta se srečali koza in lisica. Lisica je pozdravila kozo. Koza ji je odzdravila. Vprašala jo je, če bi skupaj odšli k zajcu. To se je tudi zgodilo. Pozdravili sta zajca in ga vprašali, če je dobre volje. Zajec jima je rekel, naj bosta tiho, saj ima delo. Povedal jima je, da krade korenje. Lisica je ugotovila, da ga ima veliko. Zajec jo je prosil, naj tega ne pove lastniku njive – medvedu. Koza je vprašala zajca, zakaj krade. Povedal ji je, da krade, ker nima dovolj rodovitne zemlje. Koza se je odločila, da bo prispevala gnoj in z lisico bi mu pomagali pridelovati korenje. Zajec se je s tem strinjal. In res, lisica in koza sta mu pomagali. Nekega dne je zajec predlagal, da onidve delata, sam pa gre nahranit kokoši. Lisica se s tem ni strinjala. Povedala je, da je zajec preveč utrujen od napornega dela, zato bo odšla sama. Res je šla in je ukradla vse kokoši, razen dveh. Zjutraj se je lisica vrnila, ko je zajec še spal. Ukazala je kozi, naj pohiti in vzame vse korenje. Morali sta zbežati, preden bi se zajec zbudil. Začeli sta teči. Srečali sta volka. Volk ju je vprašal, kam se jima mudi. Pogledal je, kaj držita v rokah. Takoj je opazil, da je vse to od zajca. Lisica in koza nista hoteli priznati. Prosil ju je, da mu povesta po pravici. Vsi trije so se vrnili do zajca. Koza in lisica sta se mu opravičili ter mu vrnili korenje in kokoši.

Tomas Marcovich, 4. Vog

Mentorici: ***Aleksandra Lisjak, Anja Oblak***

Izza Turk Blažič 1.A, mentorici Katarina Tischer Gregorič, Jasna Telarevič

MUC PISATELJ

Muc govori: »Kakšno pesem bom danes napisal? Že vem.
Jaz sem muc, ti pa ne.
Večerjam ribo, ti pa ne.
Ti bi mi jo hotela vzeti, pa je nisi vredna.«

Miš reče: »Jaz sem miš, ti pa ne. Ti loviš, jaz bežim. Ti bi me hotel ujeti, pa se skrijem v luknjo.«

Aljaž Božič, 4. b

Mentorica: **Anica Erjavec**

Emili Puric 2.A, mentorica Alenka Vodopivec

UGANKA

Ostri, ostri so zobje,
siva je njegova dlaka,
izza grma lačno zre,
kje ga kakšna ovčka čaka.

Thiago Nonis, 4. a
Mentorica: **Lucija Gregorič**

NAIVNI ZAJČEK

V majhni koči je živel zajček Tomi. Vedno je rad pomagal drugim živalim, ker je bil dobrosrčen in nežen. Prijatelji so se norčevali iz njega, saj je bil naiven. Tomi je bil najuspešnejši zajček v mešanem gozdu. Bil je hitrejši od medveda, volka in lisice, zato so mu bili nevoščljivi. Nekega dne so ga lisica, volk in medved pretentali, da si je lisica zvila gleženj in ji mora on pomagati. Zajček Tomi ji je rade volje pomagal, saj je bila njegova prijateljica. Ko je zajček odšel iz hiše, sta medved in volk pokradla vse nagrade in priznanja, ki jih je osvojil zajček v teku. Prilastila sta si jih, kot da so njune. Ko je zajček prišel, je bilo vsepovsod razmetano in nobene nagrade ni bilo več. Tomi je začel jokati, a takrat je prišla dobra vila in mu dala moč poguma, ničesar več se ni bal. Ugotovil je, da sta mu volk in medved ukradla nagrade, medtem ko je on pomagal lisici. Šel je do volka in medveda ter jima rekel, da bosta že videla, če mu bosta še kradla. Onadva sta se naskrivaj posmehovala in mu rekla, da je revček, ki še palico komaj dvigne. Zajček Tomi jima je rekel, da ima v zajčji deželi velikana Korenčka, ki se jima bo maščeval. Naprej sta se posmehovala, Tomi se je razžalostil in je poklical Korenčka. Ko sta ga videla, sta hotela zbežati, a ju je Korenček ujel in ju brcnil. To novico je izvedel cel gozd ter nihče ga ni več dražil in mu nagajal. Živali so se mu opravičile in postali so prijatelji. Pripovedovali so si šale in pregovore ter se zabavali in smejali. Skupaj so živeli še veliko let.

Saj poznate ta pregovor: Smeh je pol zdravja.

Hana Zavadlav, 5. Vrt

Mentorica: **Suzana Koncut**

Tim Terčič 3.VRT
mentorica Tatjana Marvin

Nika Bratuž 3.VRT, mentorica Tatjana Marvin

PRIPOVEDOVALI SO MI... 6. – 9. razred

Jernej Modic 5.VOG, mentorica Rut Jarc

KAKO JE REKA HUBELJ DOBILA IME

Nekoč v Vipavski dolini ni bilo vode in ne rodovitne zemlje. Dolina je bila tako revna, da je nekaj stoletij pred tem celo hudič ušel iz te doline. Tako se mu je mudilo, da se je s svojimi rogovi zaletel v vrh gore nad dolino. Še danes je videti luknjo, ki jo je hudič naredil z rogovi. Tej votlini skozi goro danes pravimo Otliško okno. Ne tako dolgo nazaj je ravno pod tem oknom počival velikan. Gledal je na suho dolino in uboge ljudi, ki so se jo trudili obdelovati. Ko je razmišljal, kako bi jim pomagal, ga je od utrujenosti in žalosti premagal spanec. V sanjah se mu je prikazala dobra vila in mu namignila, da gora, pod katero počiva, skriva v sebi velike količine vode. Velikan se je prebudil, skočil pokonci in začel kopati v hrib. Z golimi rokami je odmetaval zemljo in velike skale. Sonce je bilo visoko, napor je bil velik, vendar velikan se ni dal. Neutrudno je delal in od napora sopihal: »Hu, hu, hu, hu.« Okoliški škratje, vile in ptice so vsi pritekli gledat, kaj se dogaja. Občudovali so velikana, kako se trudi in pri tem navijali: »Belj, belj, belj, belj.« To pa v ajdovskem govoru pomeni bolj. Od daleč se je slišalo sopihanje velikana in navijanje gledalcev: »Hu-belj, hu-belj, hu-belj, hu-belj.« Kmalu je izpod gore pritekla voda, dolina je takoj ozelenela, sadje je vzcvetelo, žito je obrodilo in vsi so bili srečni. V spomin na dogodek so reko, katero je velikan izkopal izpod gore, poimenovali Hubelj.

Tajda Ušaj, 6. a

Mentorica: **Tatjana Harej**, prof.

Yenny Nemeč Almonte 1.B, mentorici Mirjam Volk, Sara Ambrožič

KOŠNJA POD TRSTELJEM

Tako se je dogajalo v naši vasi, ko ni bilo še traktorjev, kosilnic in vseh tistih strojev, ki zelo olajšajo delo na kmetiji. Življenje je bilo težko, polno revščine, a tudi zanimivo in polno upanja. Košnja na kraških pobočjih Trstelja se je običajno začela, ko so se zaključila glavna dela v vinogradih, navadno v začetku julija. Potrebne so bile priprave, saj niso smeli kosci ničesar pozabiti, kar so potrebovali za košnjo. Treba je bilo sklepati kose, vsak kosec je imel po dve, pregledati osle in osovnike, če držijo vodo. Pripravili so tudi malo kisa, ki so ga dodajali vodi v osovnik, da se je kosa lažje nabrusila. Vsak kosec je nesel s seboj tudi klepala, batič in babco, to je pribor za klepanje kose, ko se je po nekaj urah skrhalo. Zvečer pred košnjo so napolnili nahrbtnike z nekaj hrane, predvsem s pijačo, saj pobočja Trstelja nimajo vode in julija zna biti pripeka huda. Poleg vode je bila glavna pijača vino. Mlajši smo pili vodo z vinom, starejši pa v glavnem vino, saj je preutrujenim koscem dajalo občutek moči. Dan se je začel zgodaj zjutraj, okrog dveh. Oprtani z nahrbtniki in sklenjenimi kosami na rami so pešali navzgor proti Gori. Veljalo je, da morajo biti kosci na travniku pred dnem. In tako je vedno tudi bilo. Ko se je zdanilo, so začeli z delom. Starejši kosci so modrovali, kako pomembno je, da se čim več pokosi pred soncem, ko je še rosa, saj je na vročini košnja napornejša in delo gre slabše od rok. Starejšim smo takrat še verjeli. Ves čas nas je nadlegoval mrčes, pred soncem majhne mušice, kasneje obadi vseh vrst. Vročina je prinesla žejo in starejši so nas spet poučili, da je treba zjutraj s pitjem čim bolj odlašati, sicer te žeja ubije. Če se je trava lepo rezala in je šlo delo od rok, je bilo veselje, bila pa je neka posebna vrsta trave, ki je še tako nabrušena kosa ni odrezala. Takrat se je slišala tudi kakšna kletvica in kosci so drug za drugim odhajali v senco klepat svoje kose. Včasih je bila to priložnost za kratek počitek. Okrog poldneva je prišlo kosilo, ki so ga nestrpno čakali. Kosilu je sledila ura počitka. Vsak se je zavlekel v senco in v hipu zadremal. Pri tem so pazili na strupene kače, ki jih je bilo takrat pod Trsteljem na pretek. Do večera se je kar vleklo, saj so bili kosci do kraja izmučeni. Pred

mrakom so se odpravili nazaj v dolino. Pogosto je kdo nekoliko preveč popil, da se ni vedelo, ali je korak negotov od utrujenosti ali pa ... Čeprav so bili utrujeni, so na poti domov pogosto zapeli kakšno našo staro pesem; najbrž pa so bili vsi veseli, da se je naporen dan končal.

Svit Konrad, 6. b

Mentorica: **Tadeja Karl**, prof.

Erin Pahor 3.B, mentorica Vesna Ferizović

STARITOLMUN

Letos sem en teden poletnih počitnic preživel pri babici in dedku v Levcu. Ob večerih sta obujala spomine na otroška leta. Najbolj zanimiva je bila zgodba o tolmunu, ki jo je moji babici pripovedovala njena mama, moja prababica. Vas leži v Savinjski dolini. Na južnem obrobju vasi, ob rokavu Ložnice, je stal mlin, kjer so mleli žito za celo vas. Poleg mlina je bil tolmun. Voda je bila tam globlja in je tekla bolj počasi, zato je bila malo toplejša kot Ložnica. Poleti so se v tolmunu kopali. Moja prababica se je tam naučila plavati. Ženske so čez celo leto, razen v najhujšem mrazu, tam prale perilo. Med delom so pele in si pripovedovale zgodbe. Jeseni so okrog tolmuna rastle gobe. Ko je mlin prenehal delovati, ni nihče več skrbel za tolmun. Počasi ga je zasipal pesek. Ložnica je našla drugo strugo. Na mestu, kjer je stal mlin s tolmunom, je sedaj avtomobilski servis. Zgodbe o mlinu in tolmunu pa živijo samo v spominih starih domačinov.

Urban Dubravica, 6. c

Mentorica: **Nina Bednařik**, mag.

Ela Abram 5.VOG, mentorica Rut Jarc

Maša Lozej 5.VOG, mentorica Rut Jarc

NASTANEK IMENA VASILEVEC

Babica mi je povedala zgodbo o nastanku imena njene domače vasi. V 13. stoletju, ko so bili Celjski grofje na vrhuncu svoje moči, so poleg viteških iger, ki so potekale na gradu v Celju, radi zahajali na lov. Lovili so divjad, ki je živel v okoliških gozdovih. Ker so bili bogati in so imeli vplivne vezi ter poznanstva z drugimi plemiškimi družinami po Evropi, so želeli svojo moč pokazati tudi ostalim. V hrastovem gozdu (zahodno od Celja) so dali narediti zverinjak. V kletkah so imeli medvede, volkove, kojote in še druge zveri ter tudi leve. Ko so Celjski grofje izumrli, njihovi nasledniki zverinjaka niso ohranili. Gozd so počasi izkrčili in nastalo je vaško naselje. Ker se je med ljudmi ohranil spomin na zverinjak in leve, je vas dobila ime Levec.

Marina Dubravica, 7. b

Mentorica: **Tadeja Karl**, prof.

Alexia Bubnič 2.A, mentorica Alenka Vodopivec

JUHA IZ KAMNA

Nekoč je v neko vasico prispel neki mladenič. S seboj je imel en velik lonec, kamen in kuhalnico. Vsi vaščani so se zbirali okoli njega in ga začudeno gledali. Takrat je mladenič spregovoril: »Jaz lahko skuham juho samo iz kamna.« Nihče mu ni verjel, da je tega zmožen. Tako se je mladenič lotil juhe. V lonec je nalil vodo, pod lonec je dal les in zakuril. Nato je v lonec dal kamen. Ko je voda vrela, je bila zbrana že cela vas. Nato pa je mladenič vzel kuhalnico in poskusil juho. Dejal je: »Kako dobra juha, a boljša bi bila še s korenjem.« Takrat se je oglasila neka gospa: »Doma imam veliko korenja, takoj vam ga prinesem.« In res, ko je gospa prišla nazaj, je imela polne roke korenja. Dala ga je mladeniču, on pa v lonec. Juha je naprej vrela in mladenič jo je poskusil. Nato pa je dejal: »Kako dobra juha, a boljša bi bila, če bi imela še paradižnik.« In takrat se je oglasila neka deklica in rekla: »Doma imamo veliko paradižnika, takoj ga prinesem.« Ko se je deklica vrnila, je dala paradižnik mladeniču, on pa v lonec. Ko je juha vrela že nekaj časa, jo je mladenič spet poskusil. Nato pa dejal: »Kako je dobra, a boljša bi bila, če bi imela še meso.« Takrat se je oglasil nek gospod: »Doma ima veliko mesa, takoj vam ga prinesem.« Ko se je gospod vrnil, je dal meso mladeniču, on pa v lonec. Ko je juha vrela že nekaj časa, jo je spet poskusil. Nato pa je dejal: »Zelo je dobra, a boljša bi bila, če bi bila bolj slana.« In takrat se je oglasil nek deček: »Doma imamo veliko soli, takoj jo prinesem.« Ko se je vrnil, je dal sol mladeniču, on pa v lonec. Ko je juha vrela že kar nekaj časa, jo je mladenič zopet poskusil. Nato pa je dejal: »Juha je končana, zelo je dobra.« Vsi vaščani so jo poskusili in vsem je bila všeč. Od takrat naprej je bila juha iz kamna v vasi zelo zaželenena.

Neli Lutman, 7. a

Mentorica: **Tatjana Harej**, prof.

Nande Dubravica 3.B, mentorica Vesna Ferizović

TAKU JE BLO ENKRT U BRDH

Je zčnla yuarit taku moja pranona. Bla je ankrť mižerja, treba je blo dilət, ma je blo pej ləpo. Takoj ku je malo zrasla, že je mogla brat črišnjje. Rabli so lujtre, dilo je blo təško an nevarno.

Duye veje so potaynli k sebi z železnu kljuku, črišnjje so brali u cajne. Obrane črišnjje je blo treba ubrat, dat proč livke, naynite an razpokənə. Sadje so naložli u kaštele, cajne, korbe an zjutro peljali na plac u Čedad al pa u Vidəm. Cajne so obəsli na balancu, na partapak al pa so nardili rušt, da so obisli na kulo. Kr niso predali, so doma nardili marmeladu al pej pošili na piconi za zimu, da so kuhali kompot.

Še ləpši opravilo je bla vndima. Napraut je blo treba lodrice, karatele, semple an brence. Yrozdje so tryali s kljukci, fauči an škarjami. Yospodinje so mogle poskrbt za dobru hranu. Ni manjkalo bile polente, toča z mesam, kuhnje tegičeve, vržoteve ali pej sirkove. Za prikuhu je bil tənstən krompir, doma nrjeni bleki an njoki. Če yospodinja ni mela cajta, je napraula frtalju s pršutm, mdrjalcu, srčnim zejem an koromačem. Največ dila so meli moški zvečer, k je blo treba yrozdje zmstit u velikih čəbrih an pole prəšat. Mošt je pole do sv. Martina vre u vini. Tropine so shranli, da so kuhali žyanje. Žyanje, najbolj poznano methano žyanje, so švercəli u Italju, da so kej zaslužli.

Za otroke je blo najləpše dilo lupljenje pənul. Nlumljənə pənulə so znosili u toplu lopu. Po vəčərji se je ob kupi sirka zbrala familja an sosədje. Otroci so radi poslušali pravljice. Mama je pole spekla kostanj, ta veliki so pili tudi mošt. Iz olupljenih pənul je yospodar spletu majhnu kitu in jo obəsu pod napušč, da je odyanjala mižerju. Yrdo skuševje so porabli za stəljənje žvali, ləpo pej za punjenje štrmacu. Do pumladi se je sirk posušu, pole so ga zmrveli, ostale so škružje za podkurt oyenj. Nəkej zrnja so zmleli u malnu, bolj groba moka je bla hrana za prasce an kokuši.

Najvəčji praznik pr hiši je bla ohcət. Pob je bil yoden za poroku, k je odslužu vojsku. Briški pobje so se u ylaunəm porčili z domačimi pupami an niso pustili foreštov u vas.

Fant, k se je hodu žent, če je k pupi splazu skuz okno, so mu odmaknli lujtre, tistmu, k je pršu s kulm, so mu ya obisli na dablo. Blo je takih puhno škercev. Mladi so sə spoznali na pləsih in ob cərkvənih praznikih. K so se doγovoril za poroku, je blo puhno opravil. Prvo je blo za poskrbt za nevestinu balu, za prestrale, kušnele, buštine, bryišine, bolj močne nəvəste so rable bušt, da so na poročni dan zyladale bolj suhe. Bolj boγate neveste so si naročile kuvijarte, šklavine, kauter, h bali so spadale tudi brisauke, cunje, facolči, kalcete. Bolj revne in pridne nəvəste so štikale kar same. Poročnu obleku za noviču je ponavadi šivala kar domača žnidarca. Duge bile obleke so bile nujne, nedužnost so pokazale z bilim tulom, krancəlnəm na ylavi in bilim buketom u roki. Dan pred ohcetjo so vaški pobi pred domom od nəvəste napravli parton. Mati od nəvəste je še z druyimi kaharcmi pripravljala pojednu več dni. Miza je bla okinčəna z rožami, konfeti, dobru hubancu an kuylofi. Pozimi so dali na mizu tudi kislū repu s krodijinami. Novica an nofč sta šla do cərkvə peš al pa z vəzom. Nabralo se je tudi kup otrok, da so dobili konfete. Ni manjkalo vaških kvantrc, da so pole γovorile an opravljale še ceu tədən.

»Dəns ti ne morəm prau neč več povədət,« je rekla nona. Rekla je, da je že močno stara an sklerozna. Ma ve puhno, ma kaki sklerozna, bi rada da pridem še, da ju pujdəm večkərt obiskt, pa mi še ki pove. Ma dns je več ni, je že ranca.

polglasnik - ə
primorski g - γ

Lana Horvat, 9. a

Mentorica: **Tatjana Harej**, prof.

Zara Makorič 3.B, mentorica Vesna Ferizović

KAKU JE BUY USTVARU VRTEJBENKU

Povədəu vam bom enu šaldu staru štorju. Kaku je Buy ustvaru prvu žinsku na sviti, tu je bla Vrtejbænka.

Štorja pravi taku. Na začitki, k ni blo še neč, je Buy ustvaru nabu inu zəmlu. In je riku: »Nej bo svietlo, k sə neč ne vidi, nankær en prst pred nəsəm.« An je ratala luč. Zabuskalo je an sə posvitlo od svetȳa Ota do njiu na Rujah. Tu je bil prvi dan.

Pole je Buy riku: »Nej bo vielp na sridi nad vrtejbənskimi vadami.« Taku je Buy druȳi dan nrdu nəbu nad Vrtejbu. An pole je reku: »To bi blo treba nardit malo reda, k je tak džumbus.« Zatu je na en krej dal vrtejbənske ȳriče, na drugi pej vrtejbənsko pule an po sredi je spostu Vrtojpcu.

Buy je bil vəsəl, ma je vidu, da je ta zəmla pusta in je riku: »Dejmo nrdit nomalo zelenja.« Taku je Buy triti dan zamahnu s svoju roku in vryu po zəmli usih sort reči: rabu, kislcu, koprive, matavilc, salatu, fežu, smukvice, črišnje, japke in tolko družȳa.

Buy je pole riku: »Nej boju na nebi luči, da se bo kej vidlo in boju ta stari vədli, kdaj jet spat. In da se bo vidlo, kdaj sə məsəci an leta.« An rəs. Napravu je dva velika lampadarja. Enȳa za podnevi, k mu praumo Sunce, družȳa za ponoči, k mu praumo Luna. An taku je šje danəs. Taku je bil fertik četrti dan.

An puole je Buy riku: »Ni dobro, da so same rastline, neč nə miga, napraumo še kəkšnu žvau.« An taku je Buy ustvaru žvali na suhim in u Vrtojpci: mačkə, pəsə, dulje praščkə, pitkə, koninə, ribə an druȳe. Taku je bla že nuč pətəȳa dən.

Buy je riku: »Ma kaku ȳre ta cajt hitro, še zame, k səm to od vəkomaȳ.« Ma nekej ȳa je še motlo. Nekej mu je falilo. An se je zmislū. Manjka adən, k bo vse tu komandiral an ponucou. Buy je šol na Čuklje h frnaži in študirāl. An puole je nabrau ilovcu in tekej cajta s svojimi noȳamu an s svojimi rokami mestu an mečkal, də je pršu uən prvi človek na svjeti. Riku je: »Budi Vrtejbənc. Ti boš puntar in kontrabantær.« To je blo šesti dan an Buy je šol domou na Komenčelo (po taljansko), kar poməni kome in čelo, ku v nebesih, da sə malo spočije.

Vrtejbənc je ta cejt šol malo na okolu po Vrtejbi nrdit enu pasedžatu in si riku: »U kaku

lip krej me je postavu Buy.« Ma Vrtejbənc ni vidu, kej bi dilu z vsim təm. En cejt je bral rožəcə, pole se je iyral z žvalmi, ma mu je šlo na živcə, k so pəsi youlali in mačkə cvilə. An taku je ostao sam. Bil je žalostən in je juku, da je Vrtojpcə poplaula. K je Buy vidu, kaku je nesrəčən, si je rikū, da more nikej nrđit. More nikej stuhtat, če ne bo šlo vse u ramengo. In rəs se je nikej zmislu. Poklical je Vrtejbəncə an mu dal en ɣlažič malvazije szi vrtejbənskih vinuyradov. Kmalī je dobre vole zaspal. U tim, k je spau, mu je Buy uzal ta narbol trdo rebro an ž njeɣa nardu šaldu lepu pupu, prvu Vrtejbənku. Ku sə je Vrtejbənc z bodu, mu je Buy rikū: »Vrtejbənc tu pupu ti dam, da nə boš več sam in žaslotən. Jemta se rada. Obdelavejta pula in rounajta žvali. Jəs ɣram zdej na ferje, k sem od usiga zmaltran.« An taku je Buy šol sidmi dan nazaj na Komenčelo, kjər je šje danəs.

Čez en cajt pole je Buy vprašal Vrtejbəncə: »Kaku kej z Vrtejbənku?« An ta mu odɣovori: »O, Buy, z Vrtejbənku je dirəndaj, utakni rebro hitro mi nazaj.«

polglasnik - ə
primorski g - ɣ

Miha Zavadlav, 9. b

Mentorica: **Tatjana Harej**, prof.

Lila Mihelj 2.B, mentorica Matejka Harej

Ula Blažko 5.VRT, Kraja hrane, mentorica Suzana Koncut

NONO MI PRIPOVEDUJE ...

Meni an muji mami nono večkrät pripoveduje, kaku je präživu mldust nä frnaži. K jä biu stär dvi liti, so sä szi družinu präselili nä Počivau k stari frnaži, k so ji täkrt rikli Koroninieva frnaža. To je tudi odraščou. K sä jä zäčau dobivät szi pärjatlämi, so sä tudi zäčili jäyrät okuli frnažä. Najrajši so sä skriväli okuli kozoucou an skakäli u kärbuän. Kozouci so bli läsiäni in täm sä jä sušu ciäyu, än tudi uäni so sä täm najrajši skriväli. K so sä lovili än skakäli u kärbuän, so bli usi umazäni, ku dä bi bli špäckäminärji in täku, dä niso en družya spoznali. Täni ni blo uodä, zätua so sä hodili umivät u žläh. Žläh so rekli jamäm, kjär so kopali iloucu szi bayrämi. U tiäh jamäh jä bla uoda änu uäni so sä kuäpäli änu umiväli u tih jamäh. Täkuä so noriäli, dä so zbluädli usuä uodu, ma so sä nävadli tud plavät. Puäle so šli nä värh, kjär so kopali iloucu szi bagräm än täm so gliädäli käkuä mätaju iloucu u väguänčkä. K so bli väguänčki puhni, jä päršla buba än jä väguänčkä zäpiäla inu jih päljala k frnaži. Muj nono je puhno cajta präživu nä frnaži. Riku jä, dä jä rastu szi frnažu. Ma nä färnaži ni samo näyaju, ma tudi duästi pomayou, kikär jä upou. Zätua, k jä käšän krät pomayou, jä dobiu tudi näyradu. Poliäti jä räd kämiätäm nä njivi krau sirk, k so ga puäle spiäkli. Sirk so nävazäli nä drut än ga spustili u jamu, kamär so kurli. Pozimi pej so pikli krompir. Piklo sä jä täm, kjär ni blo uäynja än sä jä ciägu žiä ohlaju. Pozimi so nä isti näčin nästimäli räč. Olupli so krompir, ga näriäzli nä polovicu, posolili än popuäpräli. Doma jä še uziäu käšän kus päncetä al pej špieha. Ma najbuälši jim jä biu špieh. Närizli so ga nä kockä an zäčiäli näbadät yuär nä drut, pävo krompir an puälä še špieh. Tu jä blo douyo do pärbližno pou metra. Käšän krät so dali yuär tudi käšnu klobasu, dä sä jä piekla. Tu jä bla in bo z njäya najbuäljša al popoudanska malca al pej večiärja. Muj nono ima nä frnažu in diäloucä same lipä spominä. K kej povinä o frnaži, ima kdaj prou souznä oči. Najbol ga boli, k vidi, ku propada frnaža in dä szi nju umirju še usi spomini. Ma usi jä, kä sä dobiju usi pärjatli in obujäjo spomine nä mläduäst in doyodiuščinä nä frnaži. Väsiäu säm, dä mi jih nono povinä, kä tudi jäst živim zravän tiä frnaže, kä pej zdej žiä propada.

polglasnik-ə
primorski g-γ

Lian Ušaj, 9. c

Mentorica: **Tadeja Karl**, prof.

Chanel Pegan 2.A, mentorica Alenka Vodopivec

PRVA VOŽNJA Z AVTOM

Moj dedek je živel v veliki kmečki družini. Imel je dva brata in tri sestre. Vsak dan so morali po šoli opravljati kmečka opravila. Nekega dne se je najmlajši sestri Mariji pripetila nezgoda. Medtem ko je molzla kravo, jo je krava brcnila v glavo. Skupaj z njo je bil tudi moj dedek Danilo. Zaradi močnega udarca je Marija obležala na tleh. Ker sta bila sama doma, je dedek stekel na njivo po očeta in mamo. Dedek je hitro vpregel voz z volom in takoj so odhiteli domov. Ker je bila Marija v nezavesti, jo je bilo potrebno odpeljati v bolnišnico. Takrat, leta 1953, je imel v Vrtojbi avto samo mesar Karlo. Dedka so poslali k mesarju Karlu, da bi jih lahko odpeljal v bolnišnico v Staro Goro. Mesar Karlo je bil takoj pripravljen pomagati. Takrat se je moj dedek, star pet let, prvič peljal z avtom. To je bil zanj zelo velik dogodek. Ker mu je bilo to tako všeč, mu je mama dovolila, da se je skupaj z njimi odpeljal v bolnišnico. Ker je sestra Marija v bolnišnici ostala cel teden, jih je mesar Karlo vsak dan odpeljal k njej na obisk. Ta vožnja z avtom je dedku ostala v spominu vse do danes, čeprav je bil star komaj pet let. Spominja se tudi, kako so otroci stekli do ceste, ki še ni bila asfaltirana, ko so zaslišali, da po cesti prihaja avto mesarja Karla.

David Batistič, 8. a

Mentorica: **Tatjana Harej**, prof.

Hamza Garić 1.A
mentorici Katarina Tischer Gregorič,
Jasna Telarevič

KAKO JE NASTALO BLEJSKO JEZERO

Tam, kjer je danes Blejsko jezero, v starih časih ni bilo vode, ampak globoka dolina, sredi katere se je vzpenjal ogromen hrib s skalo na vrhu. Ob nočeh so se na tej skali zbirale vile in plesale. V zeleni dolini so se pasle ovce. Ovce pa so pojedle tudi travo okrog skale, zato so vile zagrozile pastirjem, da če bodo še pasli ovčice tam, bodo zgradile goro. Pastirji so se na grožnje požvižgali in naprej pasli ovce, ki so pojedle vso travo okrog skale. Zaradi tega si je najmlajša vila zlomila nogo in vile so imele dovolj. Priklicale so vodo z bližnjih gora in napolnile dolino z vodo. Sedaj je tam Blejsko jezero z otočkom na sredi.

Lev Štekar, 8. c

Mentorica: **Tatjana Harej**, prof.

Vita Možina 1.B, mentorici Mirjam Volk, Sara Ambrožič

**PRISPEVKI
V TUJIH
JEZIKIH**
Angleščina

A FOX

This is a .
A lives in the .
It's and .
It eats and .
It's got 4 .
It's got a long tail.
It's got small teeth.
It can run very fast.

Eva Juretič in Mihaela Olivo 3.A, mentorica Vanja Velišček

A RABBIT

This is a

It's a

lives on the

It eats

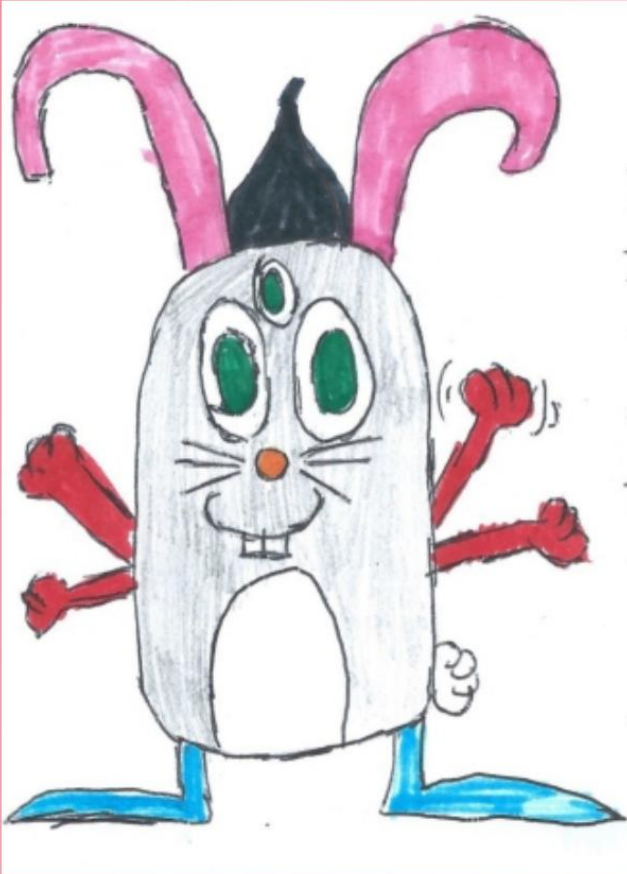
It can run and jump.

MY MONSTER ANIMAL

This is Hoopsi. Hoopsi is a monster animal. He has got big pink ears and three green eyes. He has got a small orange nose, very short whiskers, a big mouth and two small teeth. He has got four red hands with three fingers. His body is grey and his belly is white. He has got big blue feet and a white tail.

Elham Limani, 5.B

Mentorica: **Urška Lukan**

Elham Limani, 5.B, mentorica Urška Lukan

PIGGY AND FRIENDS

NEVER GIVE UP FRIENDSHIPS FOR MONEY BECAUSE THEY'RE MORE VALUABLE THAN ANYTHING ELSE:

THE END

Kristin Petrovič 5.B, mentorica Urška Lukan

MEET THE RABBIT, THE FOX, THE WOLF AND OUR OTHER ANIMAL FRIENDS

Lili

Lili is a very cute rabbit. She is white and fluffy, she is very nice and friendly. Her favourite food are carrots. She has her little carrot garden. She also loves flowers, she has them everywhere. And she loves eating ice-cream with her friends.

Ginger

She is a clever and evil fox. She is always dressed in beautiful clothes. Everybody calls her Mrs Evil but her real name is Ginger. She is lonely but does not want anybody to help her. A very long time ago her parents died in war and her sister lives in a place very far away.

Bertolin

He is a kind and beautiful wolf. He is clever but not dangerous. Rabbits are his friends because he is a vegetarian. The only vegetable he hates is broccoli and he loves eating sweets. He is married and he loves his wife Jessica and his children very much. He has got two sons. They are twins, their names are Jamie and Joshua. Bertolin is very fast and skilful. He always wanted to become a policeman.

An average day in the life of Lili, Ginger and Bertolin

Somewhere in the woods there is a little village where animals live a fairy tale life in little white houses with red roofs, where the evil guys lose and justice always wins.

One day Ginger robs the jewellery store. The alarm immediately goes off and Ginger

starts to run. Lili is in her little garden, admiring her beautiful carrots and lovely flowers, when she sees Ginger running and the policeman Bertolin right behind her. Bertolin catches Ginger. She gives him back the jewellery and then she runs away and hides in a cave for a very long time. Bertolin gives the jewellery back to the store. After work he goes home, where his wife and children are waiting for him. When he opens the

door, Jamie and Joshua jump up and hug him. Jessica is at the table and dinner is ready. After eating a big plate of delicious mixed vegetables, he lays on the couch and falls asleep.

Issa Matjašič, 6. a, Izza Jarc, 6. a, Matija Ferček, 6. a, Julija Krapež, 6. b, Sofia Simčič, 6. c, Neža Devetak, 6. c, Jakob Lapajne Melink, 6. c, Urban Dubravica, 6. c, Alma Šaranović, 6. č

Ilustracije: ***Alma Šaranović, 6. č, Neža Devetak, 6. c, Neja Pičulin, 6. c***

Mentorica: ***Urška Lukan***

MY PETS

I will write about the life of a cat and a dog. Cats like to be in a warm place with careful owners. They also adore caressing. Cats should be fed regularly. I give my cat a cup of pelleted cat food and some water every evening. I also have a dog at home. He is locked in our yard, so he can have more room to jump and run. Dogs are very playful. They love to run after wolves and they love to play games with the owner. Dogs need a lot of water and food. They also like various treats. Dogs and cats can be your best friends, if you can provide them a warm, friendly and loving home.

Eva Špolad Kakčič, Class 6. č

Mentorica: **Tanja Erzetič**

HOW ROBERT THE RABBIT GOT LONG EARS

Once upon a time, there lived Robert the Rabbit. He lived in the street and was very lonely. One afternoon he walked up and down the street. He was bored. Suddenly, he saw a laundry basket in front of a house. It seemed interesting, so he jumped into it. He played with the laundry for some time and then Mojca's mother came out to hang the laundry. Robert the Rabbit got so scared that he petrified in a moment. The mother hung him because she thought he was a toy rabbit. So today Robert the Rabbit has very long ears and he can hear very well.

Valentina Mišigoj, Class 7. b

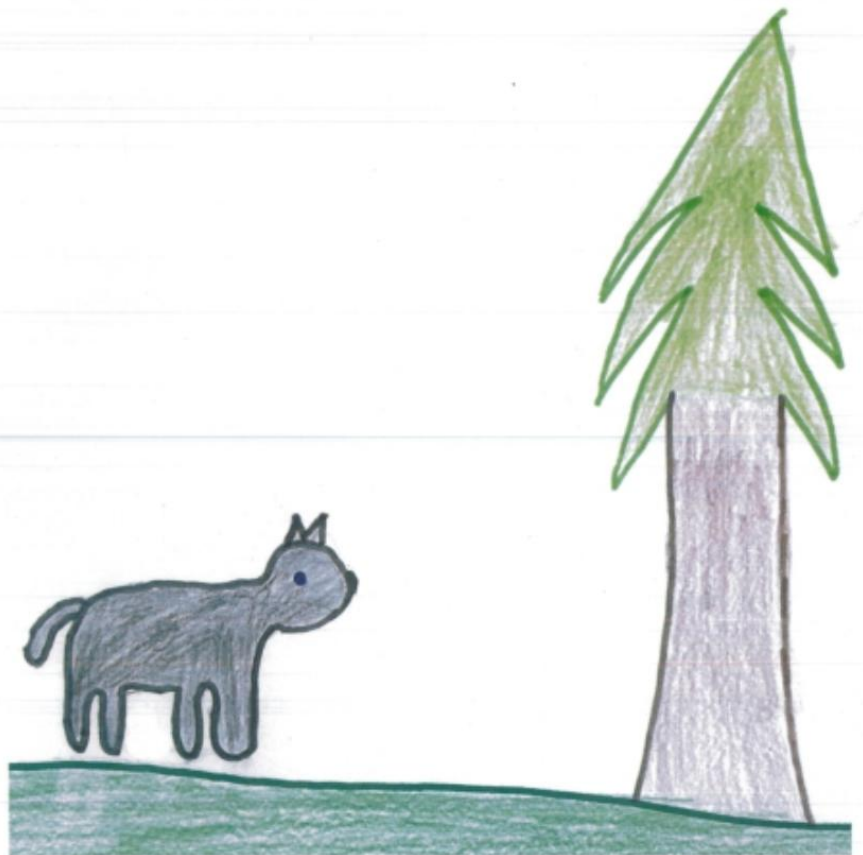
Mentorica: **Tanja Erzetič**

HOW RICHARD THE RABBIT GOT A SHORT TAIL

Once upon a time, there lived Richard the Rabbit. He was a very naughty rabbit. One day he went to Ben the Bear's den. On his way there he made a plan. He wanted to steal something. When Ben fell asleep Richard sneaked into his house. He wanted to steal some honey. But Richard didn't know that Viviona the Vixen was there. Viviona saw Richard and she ran after him. But Richard was fast, so Viviona couldn't catch him. She didn't catch him, but she grabbed his tail and bit it. This is how Richard the Rabbit got a short tail. And this is why today all rabbits have got short tails.

Mija Istenič, Class 7. c
Mentorica: **Tanja Erzetič**

Nicole Peric in Ula Simsič 3.B, mentorica Vanja Velišček

WHY RABBITS HAVE FLUFFY TAILS

Once upon a time, there lived Pete the Rabbit. He had long ears and a little nose. His parents were nice and loving. Pete had a good life, but he couldn't understand why he had a fluffy tail. One day he asked his mother:

»Mommy, why have I got a fluffy tail?« His mother didn't know the answer.

Pete was sad because his mom couldn't answer his question. He was hoping his dad knew the answer. So Pete asked his daddy why he had a fluffy tail. But Pete's daddy didn't know the answer, either. Pete decided to go to the forest. In the forest he saw an old owl. He asked her the same question:

»Why have I got a fluffy tail?«

The owl explained: »A tail is part of every rabbit's body. You get it because you eat lots of carrots.«

From that day on Pete the Rabbit enjoyed his life and loved his fluffy tail dearly.

Noemi Anaia Mužina, Class 7. č

Mentorica: **Tanja Erzetič**

WHY FOXES HAVE BIG FURRY TAILS

One day, not so long ago, a fox walked by a farm. He saw a hen house and his mouth watered. He wanted to eat a chick. The chicks on the other side of the fence looked delicious. He tried to enter the hen house, but he couldn't. There was an electric fence, so he started running. He ran and ran because he wanted to jump as high as possible. He wanted to jump over the fence. But he hit the fence and fell on the ground. He didn't know it was an electric fence. The electricity shook him hard. His coat got furry, especially his tail. This is why today all foxes have a big furry tail.

Miha Vidic, Class 7. č

Mentorica: **Tanja Erzetič**

Lana Trebižan 2.VRT, mentorica Polona Keše

LITTLE VIXEN'S STORY

Part 1: I got lost...

Once upon a time, there lived a fox family. Little vixen's family moved from another country, so the young vixen liked to explore. One afternoon she saw a butterfly. She followed the butterfly, left the path and got lost in a dark forest. She walked and walked before she saw a glade, surrounded with an iron fence. The little vixen slowly approached the iron fence and climbed over it. In the middle of the glade grew an old oak. It was rotten in the middle, but it had a wide trunk. The glade was very large and the little vixen saw small grey spots approaching from the distance. On the glade somebody grew some wild berries.

Past 2: I ran fast...

The little vixen started to run towards the oak. The grey spots weren't spots anymore, they grew and became angry grey wolves. The bushes of wild berries belonged to them and they thought she wanted to steal their wild berries. The grey wolves ran faster and faster, so the little vixen ran full speed and escaped. She came to the rotten oak and looked at it carefully. In the rotten trunk there was a hole. In the hole there was a spiral staircase. You just couldn't see the end of it. As the wolves were closer and closer, she climbed up the tree and quickly ran downstairs. But the steps weren't what she expected...

Past 3: I went home...

She ran and ran. The spiral staircase led her to an unknown land. Near the oak's roots there was the end of the staircase. There was a high tree in colours of a rainbow. Next

to the tree was an opening in a magical rainbow. It was a fantastical portal. In front of the portal there was a sign. The sign read: »This portal can take you anywhere you want.«

When the little vixen read this, she shouted: »I wanna go home!«

She jumped into the portal and the portal brought her home. She never again saw the glade.

Marina Dubravica, Class 7. b

Mentorica: **Tanja Erzetič**

Aleksander Benevol 1.B, mentorici Mirjam Volk, Sara Ambrožič

An Animal Song

There was an ,
It lived
There was ,
It lived .
There was ,
It wanted a lot of .

There was ,
It had a long .
There was a .
It played with a .
There was .
It climbed on the .
There was .
It hunted .
There was an .
It picked food with its .

PROS AND CONS OF HAVING PETS

A lot of people like to have pets because they bring joy and happiness to our lives. But with pets also comes great responsibility which is sometimes too much for kids, so I decided to list the advantages and disadvantages of having pets.

On the plus side, pets keep you company and are many times very helpful to stressed and depressed people. These types of pets are also tagged as emotional support pets. With a pet you never feel lonely, whether it's a dog, a cat, a parrot a hamster or any other animal. Pets are convenient for old people because they make them exercise more by taking them for a walk, they also get more fresh air. Studies have shown that pets, especially dogs give you more energy for the day before you.

However, on the minus side, pet can cost you a lot of money. They require homes – cages and food. Because most pets can't eat the same food we do, you have to buy them special food made just for them. Also, you have to buy them toys to keep them busy. What is more, pets don't only cost you money, but also free time. They need attention all the time and humans are often very busy. You also need to walk and feed them, which isn't very convenient in a cold day.

In conclusion, pets require a lot of work, but I personally think no money or time can be equalled to the joy and happiness pets bring to your life. They really brighten our days and never let us down. If you are responsible enough to keep a pet and if you have enough time to do so, I don't see a reason why not bring a little more cuteness and excitement to your life.

Sara Bavčar, Class 9. c

Mentorica: **Tanja Erzetič**

A WALK DOWN MEMORY LANE...

CHRISTMASES PAST AND PRESENT – A CHRISTMAS TREE STAR TELLS ITS STORY

It's the happiest time of the year again, Christmas time, and I shine again. Through many years of my presence in this family there have been several changes made, and I want to share them.

First, let's start with the family who lives here. I still remember those faces of pure joy and excitement as the little ones opened their presents. They were so carefree back then. The parents wrapped up the gifts carefully and placed them under the tree at midnight, imagining what happiness it would bring to their children.

What did the gifts consist of, you might ask? Well, back in the day when there weren't any phones, computers and whatnot all that children wanted was to spend some time with their parents, play in the snow and truly experience the winter wonderland. Sometimes they got handmade dolls and cars. Now, the only thing that children want is the latest phone or the trendiest toy and in this way, the original idea of Christmas is getting lost.

But it isn't all black and white- How much parents nowadays spend on presents, both in time and money, only goes to show that they really care about their children and want to see them smile. No matter how you put it, Christmas morning is, was and will most likely remain the most anticipated morning of the year, so let's keep it that way.

Lana Miklavčič, 8. c

Mentorica: *Nina Drstvenšek*

THE COLOURFUL DRESS

When I was younger my great grandma told me some stories from her youth. The story I'm going to tell is the funniest, but I don't think she was laughing when it happened.

In the old times nice clothes were harder to find than today. If you wanted to have nice clothes you had to be wealthy. Because of that they had to be creative to get nice clothes. My great grandma had a wealthier friend who gave her one of her old dresses in return for help with work around the house. The dress had a flower pattern and my great grandma liked it a lot. She never owned a dress like that and couldn't wait to wear it, but it wasn't for everyday use. Then, there was a dance in a neighbouring village.

On the day of the dance she woke up very early, she had to wash her dress. Then she hung it and did some chores before the dance. In the afternoon she went to take her dress off the clothesline, but there was no dress. She looked everywhere but didn't see it. And finally, she looked at the cow standing nearby and saw some of the fabric sticking out of the cow's snout. She tried to save the dress, but it was too late. She was sad because she remained without a beautiful dress. Because of this event she didn't even attend the dance.

Nike Korenjak, 9. a

Mentorica: ***Nina Drstvenšek***

**PRISPEVKI
V TUJIH
JEZIKIH**
Italijanščina

AMORE NELLA FATTORIA

C'era una volta un piccolo gatto. Il suo nome era Willy e viveva nella fattoria. Nella fattoria aveva tanti amici, ma non aveva una moglie. Giocava con il topo, il cane, le galline e gli altri animali. Un giorno si è stufato e per ciò è andato in città. Vicino alla città ha visto una bella gatta bianca che viveva nel castello. Subito si è innamorato di lei. Willy le ha chiesto come si chiamava e lei gli ha risposto: "Io sono Sofi." Anche Willy piaceva a Sofi e dopo pochi mesi Sofi è andata a vivere da Willy nella fattoria. Dopo poco sono nati tre piccoli gattini. Tutta la famiglia viveva felice e contenta nella fattoria.

Pia Molar, 4. Vrt

Mentorica: **Kristina Stopar Jenišek**

IL LUPO DISTRUTTORE IRO

Questa è la storia di un lupo che si chiamava Iro. Era un bellissimo giorno di primavera. Iro andò a trovare la sua amica, la volpe Raia. Quando arrivò da Raia, vide che giocava con una bellissima lupetta. Lui si innamorò subito. Quando la lupetta andò via, Iro battè due volte alla porta. Raia gli aprì subito. Iro innamorato le chiese: "Chi è quella bella lupetta?" Raia gli rispose: "Quella è bella, la più bella lupetta della foresta. Tutti i lupi la vogliono, ma lei non vuole nessuno." Il lupo disse: "Ma allora a me non riuscirà a conquistarla?" Raia disse: "Lei ti ha visto e mi ha detto che sarebbe bellissimo se la sposassi."

Dopo un po' Iro la sposò e vissero felici e contenti per il resto della loro vita. Iro e la bella lupetta ebbero 5 figli e 5 figlie.

Julija Krapež, 6. b

Mentorica: **Kristina Stopar Jenišek**

COME VEDO IL MONDO TRA 15 ANNI

Negli ultimi cento anni il mondo è cambiato molto velocemente e sta cambiando ancora, sempre più velocemente.

Tra 15 anni non cambieranno solo le nuove invenzioni, ma cambierà anche lo stile di vita. Per immaginare come cambierà, dobbiamo comparare la vita di oggi a quella di 15 anni fa.

Ma cosa cambierà? Se i cambiamenti fino ad oggi sono stati buoni penso che in futuro non sarà così. La tecnologia ci porterà tanti apparecchi elettronici che ci facilitano la vita, ma la gente perderà il contatto con la natura. La seconda cosa che il futuro ci porta è l'estinzione che accadrà perché noi umani stiamo distruggendo il pianeta. Però non moriranno solo le piante e gli animali ma anche noi. E la terza cosa che ci porterà il futuro è la perdita del contatto con la realtà. Tanta gente anche oggi compra cose di cui non ha bisogno. Perché le compra? Le compra perché il materialismo si è allargato così tanto che sta decidendo come sarà la nostra vita, cos'è moderno e tante altre cose.

Per tutti questi motivi dobbiamo renderci conto che dobbiamo vivere meglio il presente per un buon futuro.

Leon Pintar, 9. c

Mentorica: **Kristina Stopar Jenišek**

IO E IL COMPUTER

Io penso che da quando sono stati inventati i computer, il mondo è cambiato molto. Possiamo dire cambiato nel senso che ci hanno facilitato la vita da tanti punti di vista. Oggi i computer si usano per lavorare in uffici quasi in tutte le professioni e i mestieri. Li usiamo anche per studiare perché possiamo guardare le simulazioni su internet per

capire meglio le cose. I computer sono anche pratici per scrivere e fare i powerpoint. Oggi giorno nelle scuole di alcuni paesi, non si usano più i libri ma solo i tablet e i computer.

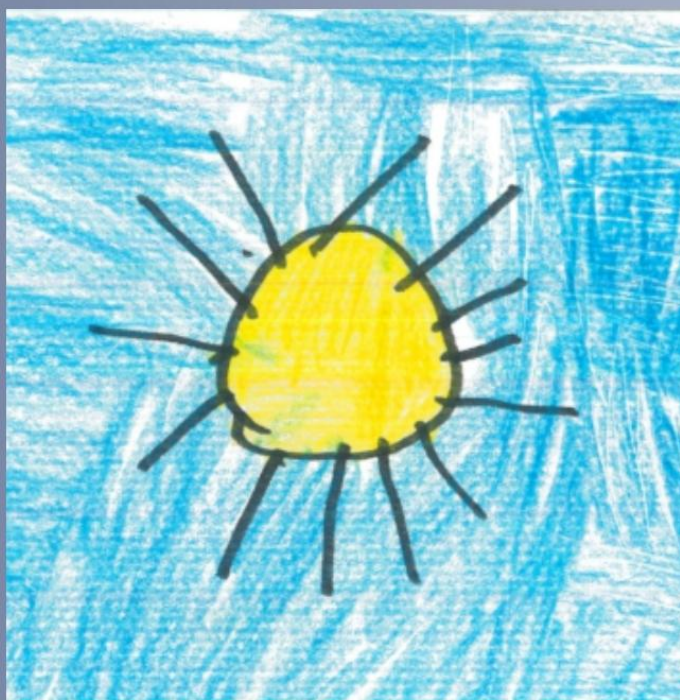
Ma i computer sono stati realizzati anche per un altro motivo che causa dipendenza. Oggi giorno i computer si usano anche per giocare ai videogiochi, ascoltare la musica, guardare i film e fare tante altre cose nel tempo libero.

Penso anche che i bambini piccoli fino a quando non maturano e diventano consapevoli dei pericoli dei cellulari e dei computer, non debbano usarli perché causano dipendenza. Qualche volta la dipendenza dei bambini è colpa anche dei loro genitori perché gli danno il telefonino per distrarli.

I computer hanno caratteristiche buone e cattive e perciò dobbiamo fare attenzione a non creare dipendenze.

Leon Pintar, 9. c

Mentorica: **Kristina Stopar Jenišek**

IL MONDO CHE VORREI

Oggi è ovvio che il nostro pianeta ha bisogno del nostro aiuto. Con tutto l'inquinamento dei mari, dell'aria e con gli animali che stanno perdendo il proprio habitat, dobbiamo fare qualcosa il più presto possibile senno il nostro pianeta morirà. E cosa possiamo fare?

Beh, la stessa cosa che stiamo facendo adesso ma con alcune differenze. Per esempio, buttiamo la spazzatura nel cestino dei rifiuti, usiamo solo il minimo indispensabile dei prodotti in plastica, non lasciamo i rifiuti in giro e prendiamo l'autobus e non l'auto. Ma non è tutto nero. Ci sono molte organizzazioni che fanno cose buone e aiutano il pianeta. Se vogliamo, possiamo aiutarli con le donazioni. Insomma, aiutiamo il pianeta come possiamo.

Lana Miklavčič, 8. c

Mentorica: **Kristina Stopar Jenišek**

I LIBRI – I NOSTRI AMICI?

Oggi come oggi i libri non sono più così attuali come tanti anni fa. Anche se c'è un'ampia scelta di tipi di libri (romanzi, thriller, gialli, ...) le persone, per di più i giovani, non leggono più tanti libri. Probabilmente perché con così tanta tecnologia, le persone non hanno più tempo per i libri. Tanti anni fa, invece, le persone leggevano di più. Forse perché in quei tempi la tecnologia si espandeva più lentamente, così che non era a portata di mano ventiquattro ore su ventiquattro. Ora la gente può scaricare tutti i libri che vuole sul telefonino oppure sul tablet per leggere. Anche se è più divertente leggere un libro vero, le persone preferiscono leggere sul telefonino perché trovi il libro che vuoi più velocemente.

Kian Korečič Cernatič, 8. c

Mentorica: **Kristina Stopar Jenišek**

LA MIA CITTÀ – ŠEMPETER PRI GORICI

La mia casa si trova a Gorizia, ma passo più tempo a Šempeter. Durante la settimana passo la gran parte del tempo a scuola che si trova vicino alla posta. La posta, invece, si trova vicino alla birreria Pri pošti. Dopo le lezioni andiamo di solito nella panetteria Center che si trova di fronte alla libreria Mladinska knjiga. Accanto alla libreria si trova la farmacia. Se abbiamo sete andiamo al supermercato Mercator più piccolo che si trova accanto alla pizzeria Julko. A destra della pizzeria Julko si trova il distributore di benzina Petrol. D'estate, se abbiamo voglia di un gelato, andiamo al bar Tarantela che si trova di fronte alla biblioteca oppure andiamo al ristorante Lipa che si trova di fronte alla chiesa. La chiesa si trova in centro della città. Se vogliamo andare a Nova Gorica e i nostri genitori non hanno tempo, dobbiamo andare alla fermata dell'autobus che si trova davanti alla banca KBM. Poi ci sono altri due supermercati che si trovano uno accanto all'altro. Il negozio di abbigliamento si trova vicino a uno dei due supermercati Mercator. Se abbiamo bisogno dei pompieri, possiamo trovarli alla caserma dei vigili del fuoco che si trova di fronte al supermercato Eurospin. In questa città non c'è la stazione di polizia. Vorrei che a Šempeter ci fosse anche un negozio di fumetti e il cinema. L'unica curiosità che conosco di Šempeter è che Borut Pahor, il presidente della repubblica Slovenia, è di Šempeter e ha frequentato la nostra scuola.

Lara Padovani, 8. a

Mentorica: **Kristina Stopar Jenišek**

IL MIO VILLAGGIO – VRTOJBA

Vrtojba è un piccolo paesino vicino a Šempeter. Tanti anni fa a Vrtojba c'era un supermercato che si chiamava Mercator che però ha chiuso. Ma per fortuna c'è la panetteria Brumat che sforna pane ogni giorno. C'è un altro supermercato, ma è appena fuori dal paese. Ci sono anche due ristoranti: Rutinca e Opera. L'ultimo ha chiuso qualche mese fa, Rutinca al contrario è ancora aperta. C'è anche un teatro a Vrtojba chiamato Mladinski center in cui di tanto in tanto organizzano degli eventi. La strada più nota a Vrtojba è la via 9 settembre. La maggior parte degli edifici che ho nominato è stata costruita lungo questa strada. L'unica scuola a Vrtojba è la scuola elementare di Ivan Rob che ha cinque classi elementari. Di fronte alla scuola c'è la già nominata panetteria Brumat e dietro di essa c'è anche l'asilo di Ivan Rob. A destra della panetteria si trova la chiesa che divide il villaggio in due parti chiamate "zgornja" e "doljna" Vrtojba. Hanno costruito anche due case di riposo che però non sono state mai aperte.

La cosa che mi manca di più nel mio paese è il cinema, forse anche un punto di ritrovo per i giovani.

La cosa più interessante del paese è il suo museo che è il museo più piccolo d'Europa. Si trova tra i campi che sono un po' più lontani dalle abitazioni.

Kian Korečič Cernatič, 8. c

Mentorica: **Kristina Stopar Jenišek**

MESSAGGIO NELLA BOTTIGLIA

Quest'estate abbiamo trovato questa lettera e vorremmo che tutti la leggessero per sapere che si può sopravvivere anche senza tecnologia.

“Saluti dall'isola deserta!

Mentre sto scrivendo questa lettera spero che fra qualche anno la leggerà qualcuno. Qua bisogna sopravvivere senza internet e tutta la tecnologia. Per sopravvivere ho avuto bisogno del sapere di mio nonno. Quando ero ancora un bambino, mi ha raccontato come vivevano loro quando la tecnologia ancora non esisteva, ad esempio: dovevano sapere come accendere il fuoco perché non avevano il forno a microonde, dovevano togliere le erbacce e falciare il prato a mano perché non esisteva il tagliaerba, dovevano sapere come curarsi senza medicine e senza il telefono per chiamare il medico, ...

Gli sono grato perché grazie a lui sono sopravvissuto per diversi anni su quest'isola e ho deciso che se un giorno mi troveranno, cambierò la vita quotidiana delle persone in meglio.

Francesco Dante”

Lara Padovani, 8. a in **Mija Marcina**, 8. b

Mentorica: **Kristina Stopar Jenišek**

KOLOFON

Ščipavec, zbornik literarnih del učencev

Izdal in založil: **Osnovna šola Ivana Roba Šempeter pri Gorici**

Odgovorna oseba: **mag. Primož Hvala Kamenšček**

Uredniški odbor: **Jansa Telarevič, Polona Keše, Nina Lisjak, Janja Prinčič, Maja Strgar, Neda Mikuž, Tatjana Harej, Tanja Erzetič, Tina Posedel, Tjaša Gorjup**

Jezikovni pregled: **Tatjana Harej, prof.**

e-book, oblikovanje: **Andreja Krumberger**

Kraj, datum: **Šempeter pri Gorici, april 2020**

ISSN 2712-4592

